

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 92/2020-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 20. februára 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) a zo sudcov Jany Laššákovej a Petra Molnára predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], t. č. v Ústave na výkon trestu odňatia slobody [REDACTED], vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1 Tos 56/2019 z 2. októbra 2019 a takto

r o z h o d o l :

1. Žiadosti [REDACTED] o ustanovenie právneho zástupcu v konaní o jeho ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e .**

2. Ústavnú sťažnosť [REDACTED] **o d m i e t a** ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Skutkový stav veci a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. novembra 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], t. č. v Ústave na výkon trestu odňatia slobody [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1

Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 1 Tos 56/2019 z 2. októbra 2019 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ podal návrh na povolenie obnovy konania vedeného na Okresnom súde Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 1 T 20/2011, v ktorom bol rozsudkom sp. zn. 1 T 20/2011 z 21. apríla 2011, právoplatným 22. septembra 2011, v spojení s rozsudkom krajského súdu sp. zn. 2 To 98/2011 z 22. septembra 2011 uznaný vinným zo spáchania prečinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 171 ods. 1 Trestného zákona. Za to mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere štyri mesiace nepodmienečne so zaradením do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

3. Uznesením sp. zn. 6 Nt 3/2018 z 28. marca 2019 okresný súd návrh na povolenie obnovy konania v trestnej veci vedenej na okresnom súde pod sp. zn. 1 T 20/2011 zamietol, keďže neboli zistené dôvody obnovy konania podľa § 394 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestného poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“). Napadnutým uznesením krajského súdu bola sťažnosť sťažovateľa proti napadnutému uzneseniu okresného súdu zamietnutá.

4. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namieta nepresvedčivosť a predpojatosť napadnutého uznesenia krajského súdu. Jeho ťažisková námietka spočíva v tom, že okresný súd ani krajský súd nevykonali sťažovateľom navrhnutý dôkaz, výsluch znalcov napriek tomu, že sťažovateľ poukázal na nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. I. ÚS 4068/14 z 31. marca 2016 a nález ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 46/2015 z 3. septembra 2015, ktoré boli aplikovateľné aj v jeho veci. Zároveň namieta, že krajský súd sa nevysporiadal s podaním krstných rodičov sťažovateľa [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], ktorým sa pripojili k návrhu sťažovateľa na povolenie obnovy konania, a to napriek tomu, že [REDAKOVANÉ] sa zúčastnil aj verejného zasadnutia konaného 15. januára 2019 a 28. marca 2019, o čom mal samosudca vedomosť.

5. Z dôvodu nemajetnosti sťažovateľ požiadal o ustanovenie právneho zástupcu na jeho zastupovanie v konaní pred ústavným súdom.

6. Na základe uvedených dôvodov sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd vyslovil porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým uznesením krajského súdu, napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie, priznal sťažovateľovi finančné zadosťučinenie 2 000 € a odmenu a náhradu hotových výdavkov ustanovenému právnenému zástupcovi.

II.

Relevantná právna úprava

7. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

8. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

10. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

11. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,

b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,

c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,

d) ktorý je neprípustný,

e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,

f) ktorý je podaný oneskorene,

g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

12. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý má právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

III.

Ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu a samotné posúdenie vecí ústavným súdom

13. Predmetom ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým uznesením krajského súdu, ktorý zamietol sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu o zamietnutí návrhu sťažovateľa na povolenie obnovy konania v trestnej veci vedenej na okresnom súde pod sp. zn. 1 T 20/2011. Ústavná sťažnosť je založená na námietke sťažovateľa, že napadnuté uznesenie krajského súdu je „nepresvedčivé a predpojaté“, pretože vo veci konajúce všeobecné sudy nevykonali ním navrhované dokazovanie.

14. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným rozhodnutím, opatrením

alebo iným zásahom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (porov. napr. I. ÚS 105/06, II. ÚS 66/2011, III. ÚS 155/09, IV. ÚS 35/02).

15. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natol'ko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

16. Ústavný súd konštantne judikuje, že súčasťou obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka (strany konania) na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy

posudzované so zreteľom na konkrétny prípad (porovnaj napríklad *Georgidias v. Grécko* z 29. 5. 1997, Recueil III/1997).

17. Podľa judikatúry ústavného súdu základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, porušenia ktorého sa sťažovateľ dovoľáva, zaručuje každému právo na prístup k súdu, ako aj konkrétne procesné garancie v konaní pred ním (I. ÚS 26/94). Ústavou zaručené základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy neznamena právo na úspech v konaní pred všeobecným súdom a nemožno ho účelovo chápať tak, že jeho naplnením je len víťazstvo v súdnom spore (II. ÚS 21/02, IV. ÚS 277/05).

18. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu vyplýva, že rozhodnutie súdu prvej inštancie, ktorý zamietol návrh sťažovateľa na povolenie obnovy konania z dôvodu nenaplnenia podmienok pre obnovu konania podľa § 394 Trestného poriadku, považuje za správne. Krajský súd vyslovil, že okresný súd vykonal dokazovanie v potrebnom rozsahu a svoje rozhodnutie dostatočne a presvedčivo odôvodnil. Krajský súd v odôvodnení napadnutého uznesenia podrobne objasnil, aké podmienky musia byť pri obnove konania splnené, a vysvetlil, aká je úloha súdu v konaní o povolení obnovy konania. Vo vzťahu k prvej podmienke pre povolenie obnovy konania, teda vo vzťahu k zisteniu, či vyšli najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, uviedol, že ani sám sťažovateľ sa v konaní nedomáhal doplnenia dokazovania výsluchom znalcov, ktorých sa domáhal v návrhu na povolenie obnovy konania. V tejto súvislosti uviedol, že výsluchy znalcov, ktorí v pôvodnom konaní podali znalecké posudky, nie je možné považovať za nové skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku. Rovnako za nové skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme nemožno považovať ani neskoršie súdne rozhodnutia týkajúce sa drogovej problematiky. Krajský súd zdôraznil, že predmetnému právoplatnému odsudzujúcemu rozsudku predchádzalo zákonné vykonanie a vyhodnotenie dôkazov. K druhej podmienke povolenia obnovy konania, a teda že nové skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme by mohli same osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom

trestu, uviedol, že absencia zistenia relevantných nových skutočností alebo dôkazov fakticky vylučuje možnosť skúmania otázky prípadného iného rozhodnutia o vine alebo treste. Krajský súd sa vyjadril aj k námietke sťažovateľa týkajúcej sa nevysporiadania sa s podaním krstných rodičov sťažovateľa k jeho návrhu na povolenie obnovy konania, ku ktorej uviedol, že ak by tieto osoby aj taký návrh podali, čo však neurobili, bol by odmietnutý ako podaný neoprávnenou osobou podľa § 399 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku. Krajský súd k sťažovateľom namietanému nedostatočnému dokazovaniu okresným súdom napokon uviedol, že „... zamietnutie návrhu odsúdeného na výsluch vyššie menovaných znalcov bol zákonný, tak ako vyplýva z vyššie uvedeného a nevykonanie oboznámených príloh, predložených odsúdeným jednak odsúdený v konaní nenamietal, keď nemal pred skončením dokazovania okresným súdom žiadne návrhy na doplnenie dokazovania, hoci tak mohol urobiť a žiadať oboznámenie uvedených rozhodnutí a judikátov, resp. právnych viet, jednak vyplývajú z obsahu spisu a väčšina z nich už bola súčasťou predchádzajúcich konaní a to aj predchádzajúceho konania o povolenie obnovy konania Okresného súdu Bratislava II sp.zn. 45Nt/50/2015, v ktorom konaní uznesením z 19.01.2016 podľa § 399 ods. 2 Tr. por. návrh odsúdeného [REDAKOVANÉ] na povolenie obnovy konania bol zamietnutý a rovnako aj jeho sťažnosť proti tomuto uzneseniu bola uznesením Krajského súdu v Bratislave z 21.04.2016, sp. zn. 4 Tos 23/2014 zamietnutá podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Tr. por., pričom senát tunajšieho sťažnostného súdu poukazuje na dôvody týchto uznesení, ktoré sa v prevažnej väčšine vzťahovali aj na prejednávané konanie.“.

19. Ako z citovanej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia vyplýva, krajský súd v ňom jasne a zrozumiteľne uviedol dôvody, pre ktoré sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu o nepovolení obnovy konania vo veci vedenej pod sp. zn. 1 T 20/2011 zamietol. Krajský súd sa zaoberal námietkami sťažovateľa a na všetky pre rozhodnutie o povolení obnovy konania podstatné skutkové a právne otázky dal dostatočné odpovede. Definoval, v čom spočíva úloha všeobecného súdu pri rozhodovaní o povolení obnovy trestného konania a ako sa jej splnenie premietlo do výsledku tohto konkrétneho konania. Krajský súd výstižne vysvetlil, čo je potrebné chápať pod novým dôkazom v zmysle ustanovenia § 394 ods. 1 Trestného poriadku upravujúceho podmienky povolenia obnovy

trestného konania, a presvedčivo ozrejmil, prečo sťažovateľom navrhované dôkazy za také (nové) nebolo možné považovať.

20. Ústavný súd poznamenáva, že jeho kompetencie nenahrádzajú postupy a rozhodnutia všeobecných súdov a nepoužívajú sa na skúmanie namietanej vecnej nesprávnosti, pretože ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo vzťahu k všeobecným súdom. Kritériom na rozhodovanie ústavného súdu musí byť najmä spôsob, akým malo byť zasiahnuté do ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou zaručených základných práv alebo slobôd, a v spojitosti s tým zistenie, že v okolnostiach daného prípadu ide o zásah, ktorý zjavne viedol k obmedzeniu, resp. odopretiu základných práv alebo slobôd.

21. Vychádzajúc z uvedených právnych východísk ústavný súd zdôrazňuje, že na posúdenie splnenia dôvodnosti návrhu na povolenie obnovy konania podľa § 393 a nasl. Trestného poriadku sú zásadne príslušné všeobecné súdy.

22. Po oboznámení sa s obsahom uznesenia krajského súdu ústavný súd konštatuje, že sťažnostná argumentácia sťažovateľa nie je spôsobilá spochybniť ústavnú udržateľnosť záverov krajského súdu. Krajský súd jasne a zrozumiteľne objasnil, prečo v prípade sťažovateľa neboli naplnené podmienky pre obnovu konania podľa § 394 Trestného poriadku. Svoj právny názor v tomto smere krajský súd konformne odôvodnil a ústavnému súdu na tom neprináleží nič meniť. Právne závery krajského súdu majú racionálny základ a sú plne udržateľné aj v rovine ústavného práva. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov (strán) konania vrátane ich dôvodov a námietok. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané

skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06). Podľa ústavného súdu však posúdenie dôvodnosti návrhu sťažovateľa na povolenie obnovy pôvodného konania v jeho trestnej veci krajským súdom, ktorý svojím uznesením zamietol sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu o zamietnutí návrhu na povolenie obnovy, osobitne jeho závery, takéto nedostatky nevykazujú a sťažovateľ svojou argumentáciou v ústavnej sťažnosti adresovanej ústavnému súdu nedokázal žiadny zo záverov, na ktorých krajský súd založil napadnuté uznesenie spochybniť.

23. Ústavný súd sa v okolnostiach danej veci nemôže stotožniť s obranou sťažovateľa, z ktorej je zrejmé, že tak návrhom na povolenie obnovy konania, ako aj ústavnou sťažnosťou sa sťažovateľ domáha preskúmania a prehodnotenia správnosti skutkových zistení a predovšetkým právnych záverov uvedených v právoplatnom odsudzujúcom rozsudku vydanom v pôvodnom konaní, ako aj iného, pre neho priaznivejšieho hodnotenia vo veci už v pôvodnom konaní vykonaných dôkazov z dôvodu, že nesúhlasí s hodnotením dôkazov vykonaných v pôvodnom konaní a so správnosťou skutkových zistení a predovšetkým právnych záverov uvedených v právoplatnom odsudzujúcom rozsudku vydanom v pôvodnom konaní. V konaní o povolení obnovy však nie je možné preskúmať vecnú správnosť rozsudku vydaného v pôvodnom konaní.

24. Ustanovenie § 394 ods. 1 Trestného poriadku upravuje podmienky obnovy konania, ktoré sa týkajú nedostatkov skutkových zistení, vrátane osoby páchatel'a, ako skutočností alebo dôkazov súdu skôr neznámych, ktoré vyšli najavo až po právoplatnosti rozhodnutia. Tieto podmienky sa však netýkajú zmeny právneho stavu, t. j. zákonných podkladov posudzovania trestnosti činu a ukladania trestu, a teda ani prípadný posun v rozhodovacej praxi súdov nie je tou novou skutočnosťou, ktorú má na mysli § 394 ods. 1 Trestného poriadku pre účel obnovy konania.

25. Na tomto základe ústavný súd zastáva názor, že neexistuje ústavne relevantný dôvod na to, aby do napadnutého uznesenia krajského súdu zasahoval, pretože pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti nezistil žiadnu okolnosť, ktorá by mohla zakladať dôvod na vyslovenie porušenia sťažovateľom označeného práva na súdnu ochranu

podľa čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým uznesením krajského súdu po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie. Z tohto dôvodu ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

26. Sťažovateľ taktiež požiadal ústavný súd o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

27. Podľa § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde navrhovateľovi, ktorý požiada o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, ústavný súd môže ustanoviť právneho zástupcu, ak to odôvodňujú majetkové pomery navrhovateľa a nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti.

28. Na to, aby ústavný súd mohol rozhodnúť o ustanovení právneho zástupcu v konaní pred ním, musí najprv zistiť, či sú kumulatívne splnené tri podmienky, resp. predpoklady na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom: (i) žiadosť o ustanovenie právneho zástupcu, (ii) majetkové pomery odôvodňujúce takúto žiadosť, a to, že (iii) nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Pokiaľ ide o podmienku vyžadujúcu, aby nešlo o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti, táto je splnená vtedy, ak je okrem iného daná právomoc ústavného súdu na jej prerokovanie, ústavná sťažnosť nie je oneskorená ani zjavne neopodstatnená.

29. Ak teda ústavný súd z obsahu ústavnej sťažnosti a výsledku jej posúdenia zistí, že v danom prípade nie je daná jeho právomoc na jej prerokovanie, ústavná sťažnosť je oneskorená, neprípustná alebo zjavne neopodstatnená, znamená to, že ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti, a teda to znamená, že nie je splnený jeden z predpokladov ustanovenia právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, v dôsledku čoho nemožno žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom vyhovieť.

30. Keďže ústavný súd odmieta ústavnú sťažnosť sťažovateľa z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti, je zrejmé, že v danom prípade ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti (m. m. III. ÚS 265/2014, III. ÚS 631/2017, I. ÚS 383/2019).

31. Pretože nebol splnený jeden z predpokladov ustanovenia právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu ústavný súd nevyhovel.

32. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti v celom rozsahu bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa formulovanými v petite jeho ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. februára 2020

Luboš Szigeti
predseda senátu